

Kegyelem

Alkalom: vasárnap
Dátum: 2018.09.02.

Ige:

Lk 15,11-32

2Jn 3 Legyen velünk kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istentől és Jézus Krisztustól, az Atya Fiától igazsággal és szeretettel.

Bev.: Egyszer egy idős hölgy az áruházban odament egy eladóhoz. Elmagyarázta, hogy szeretne becserélni egy autógumit, mert szerinte nem jó az autójára. Az eladó megtudta, hogy a hölgy régóta hűség vásárlója a boltnak, és barátnőivel elég sok időt töltött ott.

Most azonban a hölgy elégedetlen volt a megvásárolt gumival. Az eladó meglepetten kérdezte, hogy magával hozta-e az autógumit a hölgy.

– Igen – felelt a hölgy – a gumi kint van a kocsiban, de a blokkot sajnos elvesztette.

– Semmi gond – mondta az eladó pillanatnyi gondolkodást követően. – Visszavesszük a gumit, és levásárolhatja az ellenértékét. Rendben?

A hölgy beleegyezett, és vásárlási utalványban megkapta a gumi ellenértékét.

Talán azt gondolhatjuk, hogy nincs ebben a történetben semmi különös, hiszen egy normális üzletben teljesen természetes, hogy becserélik a megvásárolt, de nem megfelelő árucikket. Ez így a korrekt, ahogy az eladó eljár ebben az ügyben.

Igen ám, csak hogy van még valami, amit tudni kell az esettel kapcsolatban. Ez az eset egy olyan áruházban történt, ami egyáltalán nem árul semmilyen autófelszerelést, így autógumikat sem.

1. Kedves Testvéreim! Két történet van már előttünk: egy nagyon régi példázat, amit Jézus mondott el a hallgatóságának, és egy abszolút modern történet, amit akár Jézus is elmesélhetett volna egykor, de ez napjainkban történt meg.

Van valami, ami nagyon szorosan összeköti ezt a két történetet. Van egy különleges jelentésű szó, ami egyikben sem olvasható, azonban mindkét történet lényegében erről a szóról beszél.

Ez a szó a **kegyelem**. Jézus egész földi küldetése a kegyelemről szólt. Ezek a történetek a kegyelemről szólnak: **amikor az emberek olyan jó dolgokat kapnak meg, amiket nem is érdemelnek meg, amiket egyáltalán nem is reméltek.**

Azt látom, hogy olyan sokszor összehasonlítja az ember önmagát másokkal. És ezekben az összehasonlításokban mindig azt szeretjük megkeresni, hogy mi miben vagyunk jobbak és különbek a másiknál. A tékozló fiú történetében az idősebb fiú volt az, aki állandóan hasonlított önmagát az öccséhez.

Amikor testvére elkérte az apjától az örökség neki járó részét, akkor is biztosan morgott magában, hogy az öccse „hogya” lehet ilyen szemtelen és hálátlan idősödő édesapjukhoz? Hogy neki ezentúl a léhűtő öccse helyett is majd dolgoznia kell a földeken és az állatok körül.

Majd, amikor pedig már kezdte megszokni, hogy egyedül kell helytállni a gazdaságban, és az apja egyre inkább ráhagyja a feladatokat, hiszen ő már idős ember, akkor váratlanul betoppan az elveszett testvére, és újra felborítja a rendet. „És mintha az apja megint elnézőbb lenne az öccsével, mint vele. Hiszen nagy vendégséget rendez miatta. Hát ez a haszontalan mivel érdemelte mindezeket ki? És hogyan lehet az apja ennyire elfogult vele szemben?”

2. Ez a fiú, az apa idősebb fia meg volt arról győződve, hogy tékozló testvére megérdemel egy komoly büntetést, hogy még a kedve is menjen el attól, hogy a jövőben így szembe forduljon az apjával. Az 5. parancsolatot a szülők tiszteletéről bizony komolyan kellene venni.

És azt is gondolom, hogy ez a fiú arról is meg volt győződve, hogy neki pedig kijárna valamiféle hűségjutalom, hiszen kiérdemelte már azt régen, annyit dolgozott az apjának. Erre céloz is az apjának, amikor szemrehányóan ezt mondja: *„Látod, hány esztendeje szolgállok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, de te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal.”*

A kegyelem azonban nem így működik. A kegyelem nem arról szól, hogy mit tettél a múltban, hogy mennyit dolgoztál Isten érdekében. De a kegyelem arról sem szól, hogy mit tudsz tenni a jövőben a saját érdekedben.

A kegyelem egyszerűen arról szól, hogy Isten mit tud tenni most az érdekedben.

A tékozló fiú történetében a kegyelem egészen konkrétan az apa kegyelmét jelentette. Az apa kegyelme azt jelentette, hogy nem kérte számon fiát, hanem elfogadta azt, ahogy bocsánatot kért tőle. Elfogadta a fiú bűnbánatát és szégyenét, és ezek után az apa visszafogadta hűtlen fiát.

Visszafogadta az örökségbe, a fiúnak kijáró méltóságba, és visszafogadta az apai házba, ahol újra otthonra találhatott. Ez a kegyelem, hogy a fiú képtelen kiérdemelni és saját erejéből visszaszerezni, amit elpazarolt a saját erejéből. A kegyelem arról beszél szavak nélkül, hogy a bennünket szerető Isten mit tesz értünk, hogy nekünk örök otthonunk, mennyei házunk és családunk lehessen.

3. A másik, modern történetben is az a különös, hogy az eladó csak látszólag, csak a felületes szemlélő számára tűnt úgy, hogy csupán a kötelességét végzi, amikor a megvásárolt árucikket visszavette, és helyette vásárlási utalványt adott az idős hölgynek.

Valójában az eladó ennél sokkal többet tett: olyan árucikket vett vissza, amit nem is abban az üzletben vásároltak. Olyan dolgot tett ezért az idős hölgyért, ami semmiképpen sem lett volna kötelessége. Ráadásul ezek után még törhette is fejét azon, hogy mit fog csinálni azokkal a gumiabroncsokkal. És persze azon is törhette a fejét, hogyan fogja befizetni a bolt pénztárába a vásárlási utalvány ellenértékét, hiszen nem a szabályoknak megfelelően járt el.

De nem ez a lényeg, hanem az, hogy ez az eladó ugyanolyan boldog volt, mint a tékozló fiú apja, amikor visszafogadta a fiát, hiszen valami olyat tett azzal az idős hölgygel, ami nem volt kötelessége, ami nem függött attól, hogy mit tett ez a vásárló. **Csupán attól függött, hogy ő mit tud tenni érte.**

4. Azt gondolom, hogy nekünk nagyon nehéz elfogadni a kegyelmet, az Isten kegyelmét.

I. Egyrészt azért nagyon nehéz elfogadni Isten kegyelmét, mert semmit nem tudunk érte tenni. Mi sem tudjuk a kegyelmet kiérdemelni, sem megszerezni. És megdolgozni sem tudunk a kegyelemért.

II. Másrészt azért nehéz elfogadni Isten kegyelmét, mert mi általában az idősebb fiúhoz hasonlítunk: alapvetően jónak, Isten iránt engedelmesnek tartjuk magunkat, akiknek Isten kegyelme, az a kecskegida jár nekünk.

III. Harmadrészt azért is nagyon nehéz nekünk elfogadni Isten kegyelmét, mert az idősebb fiúhoz hasonlóan nagyon könnyen alábecsüljük az isteni kegyelem értékét és páratlan nagyságát.

Az idősebb fiú nem ismerte fel, hogy az apa egész vagyonával rendelkezhet. Nem ismerte fel annak a páratlan értékét, hogy ő az apának, a ház urának a fia, aki valójában az apa helyettese, örököse. Amit ő mond a szolgálknak, az olyan, mintha az apa parancsolta volna.

A kisebbik fiú is sokáig ugyanilyen ostobán gondolkodott az apjáról. De amikor nagy mélységbe jutott saját buta döntései és elrontott élete miatt, akkor végül felismerte, hogy mit vesztett el, amikor otthagya az otthonát.

5. Kedves Barátaim! Nekünk nagyszerű lehetőség adatott: tanulhatunk a tékozló fiú hibájából, és nem szükséges nekünk is bejárni azokat a mélységeket, melyekben megszületett benne a felismerés: „Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! ¹⁸Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. ¹⁹Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.”

Számunkra is elkészítette Isten a kegyelmet! Csak el kell fogadni most először, ha eddig még nem tettük volna. Vagy fogadjuk el újból, és engedjük, hogy Urunk ismét közel vonjon minket önmagához.

Ahogy az eladó ebben a boltban vásárlási utalványt adott az idős hölgynek, mert megtehetette, **kegyelmes Istenünk is megajándékoz minket az Örök Élettel, mert megteheti, mert örömet szerez neki, ha gyermekeit megajándékozhatja.** Szeret bennünket, ezért mindent megtesz azért, hogy közelebb kerüljünk hozzá. Ezért imádkozzunk hálaadással! Ámen.

Loment Péter lelkész

⁸Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk. (Róma 5,8)